

EL DAVANTAL DE

L'

entrada de l'estiu i els debats d'investidura al Parlament de Catalunya han deixat una mica enrera, en el neguit i en el temps, el tràngol de les declaracions de renda. Dic una mica, només, perquè en queden les conseqüències que se n'han derivat.

El fet es presta a diversos comentaris i un d'ells, el més pintoresc, és que una cosa tan seriosa com hauria d'ésser Hisenda ha suscitat més comentaris a les revistes del cor que a la resta de publicacions. Famosos afectats per un possible declivi de popularitat, han vist reparèixer la seva imatge (en ocasions amb llàgrimes als ulls) i han estat objecte de reportatges i entrevistes

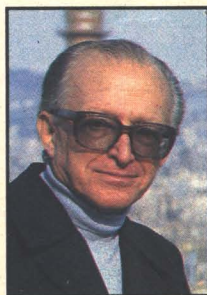
de molta difusió. Algú ha dit que és una tàctica fiscal per posar la por al cos dels contribuents, i és cert que a vegades fa aquest efecte.

Un altre comentari que ve tot seguit a punta de pensament és que Hisenda potser complica innecessàriament els tràmits, la qual cosa origina errades, presses i sancions. Crec, i aquí tornaré a demostrar la meua condició d'aficionat en afers d'alta política tributària, que la cosa es podria simplificar molt. Si no ho he entès malament (i no ho descarto pas) es tracta de satisfer impost en tot allò que paguem i en tot allò que cobrem. Pel que fa als béns que adquirim el sistema ja funciona. I quant al que cobrem, existeix un IRTF que grava les percepcions en concepte de retenció a compte. Es dedueix per a

Hisenda un 10 per cent de les quantitats cobrades, i jo pregunto: si amb un 10 per cent no n'hi ha prou per a l'aportació que s'espera de cada ciutadà ¿per què no s'augmenta el percentatge de retenció fins a la quantitat que calgui pagar? Això estalviaria l'obsessionant papereig i el creixement desmesurat de la maquinària burocràtica. L'administració del que queda entre les entrades i les sortides hauria d'ésser una qüestió privada, de cadascú, mentre no s'incorri en delictes. I, en aquest cas, la cosa ja sobrepassaria les atribucions estrictes d'Hisenda.

Hi ha un altre fet que suscita comentari. Algú ha rebut notes de les oficines d'Hisenda, incloent-hi fulls d'ordinador de paper continu on es detallen partides de reclamació de pagament, amb recàrrecs. Això sembla una tàctica que recorda els ulls del Germà Gran d'una famosa novel·la d'anticipació, i suggereix, per a un futur molt pròxim, una possibilitat impregnada d'enjòlit: els ordinadors personals són cada vegada més assequibles. Avui ja han entrat a moltes cases i es preveu que aniran en augment d'una manera imparable. ¿Què passarà —dic jo— si un dia Hisenda comença a rebre respostes als seus requeriments, calculades per ordinador i escrites sobre aquest paper continu que fa tant d'efecte? Podria sorgir un epistolari informàtic amb cops i contracops impressionants. Dotzenes de milers d'ulls de germans petits podrien entelar la severa mirada del Germà Gran.

M'ha fet pensar en tot això el cas d'una personalitat catalana molt estimada i respectada, a la qual Hisenda reclama el retorn d'una ínfima pensió cobrada alhora amb percepcions per un càrrec polític. La persona al·ludida ha dit que tornarà els diners, i en declaracions fetes a l'agència Efe ha afegit: «De fet, em deu més pessetes l'Estat, per serveis prestats, que no jo a l'Estat».

Mentin papers i cantin barbes

PERE CALDERS